

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ ~~ΥΠΕ~~ Ι ΚΑΙ ΛΟΙΠΩΝ κατά ΕΛΛΑΔΑΣ

(Προσφυγή αριθ. 33523/02)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

10 Φεβρουαρίου 2005

Μεταφραστική Υπηρεσία Υπουργείου Εξωτερικών, Αθήνα
SERVICE DES TRADUCTIONS DU MINISTERE DES AFFAIRES ETRANGERES DE LA
REPUBLIQUE HELLENIQUE, ATHENES
HELLENIC REPUBLIC, MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS, TRANSLATION SERVICE,
ATHENS

Η παρούσα απόφαση θα καταστεί οριστική σύμφωνα με τους όρους που προβλέπονται από το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης. Μπορεί να υποστεί τυπικές διορθώσεις.

-Ακριβές αντίγραφο.

Στρασβούργο, 10.2.2005

(υπογραφή) S. NIELSEN – Γραμματέας Τμήματος

Στην υπόθεση ~~ΥΕΕ~~ και λοιπών κατά Ελλάδας,

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (πρώτο τμήμα), συνεδριάζοντας σε δικαστικό συμβούλιο αποτελούμενο από τους:

Κύριο Λ. ΛΟΥΚΑΪΔΗ, *πρόεδρο,*

Κύριο Κ.Λ. ΡΟΖΑΚΗ,

Κυρία F. TULKENS,

Κύριο P. LORENZEN,

Κύριο Κ. ΗΑΧΙΥΕΒ,

Κύριο D. SPIELMANN,

Κύριο S.E. JEBENS, *δικαστές,*

και τον κύριο S. NIELSEN, *γραμματέα τμήματος.*

Αφού διασκέφθηκε σε συμβούλιο στις 20 Ιανουαρίου 2005,

Εκδίδει την πιο κάτω απόφαση, η οποία ελήφθη την ημερομηνία αυτή:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

Μεταφραστική Υπηρεσία Υπουργείου Εξωτερικών, Αθήνα
SERVICE DES TRADUCTIONS DU MINISTERE DES AFFAIRES ETRANGERES DE LA
REPUBLIQUE HELLENIQUE, ATHENES
HELLENIC REPUBLIC, MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS, TRANSLATION SERVICE,
ATHENS

1. Η υπόθεση έχει εισαχθεί με μία προσφυγή (αριθ. 33523/02) στρεφόμενη κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας, τέσσερις υπήκοοι της οποίας, οι ~~ΥΠΕΑ~~ Α

(«οι προσφεύγοντες»), προσέφυγαν ενώπιον του Δικαστηρίου στις 2 Σεπτεμβρίου 2002 δυνάμει του άρθρου 34 της Σύμβασης για την προστασία των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Οι προσφεύγοντες εκπροσωπούνται από το δικηγορικό γραφείο Γ. Στεφανάκης και Συνεργάτες. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από τους απεσταλμένους του αντιπροσώπου της, κύριο Μ. Απέσσο, σύμβουλο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους και κύριο Κ. Γεωργιάδη, πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Στις 21 Οκτωβρίου 2003, το Δικαστήριο αποφάσισε να κοινοποιήσει την αίτηση την ελκόμενη από την διάρκεια της διαδικασίας στην Κυβέρνηση. Στη βάση του άρθρου 29 § 3 της Σύμβασης, αποφάσισε ότι θα αποφανθεί ταυτόχρονα επί του παραδεκτού και επί της ουσίας.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

4. Οι προσφεύγοντες είναι πρώην μέλη του διοικητικού προσωπικού των διοικητικών δικαστηρίων.

5. Στις 27 Σεπτεμβρίου 1993, οι προσφεύγοντες κατέθεσαν ενώπιον του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών μία αγωγή με την οποία

ΕΠΙΣΗΜΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ TRADUCTION OFFICIELLE OFFICIAL TRANSLATION
No. Φ09318/1116

ζητούσαν να καταδικαστεί το Δημόσιο να τους καταβάλει διάφορα ποσά ως αποζημίωση, διότι το τελευταίο δεν τους χορήγησε ανώτερο μισθολογικό κλιμάκιο.

6. Στις 10 Απριλίου 1995, το διοικητικό πρωτοδικείο Αθηνών δέχθηκε εν μέρει την αγωγή της πρώτης προσφεύγουσας και στο σύνολό τους τις αγωγές των υπολοίπων (απόφαση αριθ. 5103/1995).

7. Στις 4 Οκτωβρίου 1995, το Δημόσιο άσκησε έφεση κατά της απόφασης αυτής.

8. Στις 10 Ιουλίου 1998, το Διοικητικό Εφετείο Αθηνών απέρριψε την έφεσή του (απόφαση αριθ. 3498/1998). Στη συνέχεια, το Δημόσιο άσκησε αίτηση αναίρεσης κατά της απόφασης αυτής (αίτηση αναίρεσης αριθ. 155/1999).

9. Στις 7 Μαρτίου 2002, το Συμβούλιο της Επικρατείας κήρυξε την κατάργηση της δίκης δυνάμει του νόμου 2944/2001, ο οποίος δημοσιεύθηκε στις 8 Οκτωβρίου 2001 και απέκλειε την αίτηση αναίρεσης ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας για τις διαφορές που είχαν οικονομικό αντικείμενο κατώτερο των 2.000.000 δραχμών (περίπου 6.000 ευρώ) (πράξη αριθ. 477/2002).

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΜΕΡΟΣ

I. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 § 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

10. Οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι η διάρκεια της διαδικασίας παραγνώρισε την αρχή της «λογικής προθεσμίας», όπως αυτή προβλέπεται από το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης, το οποίο έχει ως εξής:

Μεταφραστική Υπηρεσία Υπουργείου Εξωτερικών, Αθήνα
SERVICE DES TRADUCTIONS DU MINISTERE DES AFFAIRES ETRANGERES DE LA
REPUBLIQUE HELLENIQUE, ATHENES
HELLENIC REPUBLIC, MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS, TRANSLATION SERVICE,
ATHENS

«Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή (...) εντός λογικής προθεσμίας, υπό δικαστηρίου (...) το οποίον θα αποφασίση (...) επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως (...)»

A. Επί του παραδεκτού

11. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η αίτηση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη με την έννοια του άρθρου 35 § 3 της Σύμβασης. Σημειώνει εξάλλου ότι αυτή δεν προσκρούει σε κανέναν άλλο λόγο απαραδέκτου.

B. Επί της ουσίας

1. Περίοδος που πρέπει να ληφθεί υπόψη

12. Η Κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι η επίδικη διαδικασία έληξε στις 8 Οκτωβρίου 2001, ημερομηνία δημοσίευσης του νόμου 2944/2001, ο οποίος απέκλεισε την αίτηση αναίρεσης ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας για τις διαφορές που είχαν οικονομικό αντικείμενο κατώτερο των 2.000.000 δραχμών. Η Κυβέρνηση επιχειρηματολογεί ότι η πράξη αριθ. 477/2002 του Συμβουλίου της Επικρατείας δεν είχε εκτελεστό χαρακτήρα, αφού περιορίστηκε στο να κηρύξει καταργημένη την δίκη.

13. Οι προσφεύγοντες απαντούν ότι η περίοδος που πρέπει να ληφθεί υπόψη έληξε στις 7 Μαρτίου 2002, ημερομηνία κατά την οποία το Συμβούλιο της Επικρατείας εξέδωσε την πράξη του με την οποία κήρυξε την κατάργηση της δίκης.

14. Το Δικαστήριο δεν πείστηκε από το επιχείρημα της Κυβέρνησης, σύμφωνα με το οποίο η επίδικη διαδικασία έληξε στις 8 Οκτωβρίου 2001, με την δημοσίευση του νόμου 2944/2001. Το να θεωρηθεί η ημερομηνία αυτή ως λήξη της επίδικης διαδικασίας θα ισοδυναμούσε με υποκατάσταση στον ρόλο του Συμβουλίου της Επικρατείας, ήτοι του μοναδικού οργάνου που είναι αρμόδιο να αποφασίσει για την τύχη της διαδικασίας των προσφευγόντων ενώπιόν του (βλέπε, *mutatis mutandis*, Γκούσια κατά Ελλάδα (dèc.), no. 72983/01, 25 Σεπτεμβρίου 2003, Θεοδωρόπουλος και λοιποί κατά Ελλάδα, no. 16696/02, § 14, 15 Ιουλίου 2004).

15. Το Δικαστήριο σημειώνει, επομένως, ότι η περίοδος που πρέπει να ληφθεί υπόψη άρχισε στις 27 Σεπτεμβρίου 1993, με την κατάθεση της αγωγής στο Διοικητικό Πρωτοδικείο Αθηνών, και έληξε στις 7 Μαρτίου 2002, με την πράξη αριθ. 477/2002 του Συμβουλίου της Επικρατείας. Διήρκεσε επομένως οκτώ χρόνια, πέντε μήνες και δέκα ημέρες, για τρεις βαθμούς δικαιοδοσίας.

2. Εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας της διαδικασίας

16. Η Κυβέρνηση προβαίνει σε μία χρονολογική ανάλυση της διαδικασίας για να αποδείξει ότι έκαστο στάδιό της διεξήχθη με ταχύτητα. Αναφέρεται ειδικότερα στην υπερφόρτωση των πινακίων του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών και του Συμβουλίου της Επικρατείας για να δικαιολογήσει ορισμένες καθυστερήσεις που παρουσίασε η υπόθεση ενώπιον των δικαστηρίων αυτών.

17. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας μας διαδικασίας εκτιμάται σύμφωνα με τις συνθήκες της υπόθεσης και λαμβανομένων υπόψη των κριτηρίων που έχουν καθιερωθεί από την νομολογία του, και ειδικότερα της πολυπλοκότητας της υπόθεσης, της συμπεριφοράς των προσφευγόντων και εκείνης των αρμοδίων αρχών, καθώς και του αντικειμένου της διαφοράς για τους ενδιαφερόμενους (βλέπε, μεταξύ πολλών άλλων, *Frydlender κατά Γαλλίας* [GC], αριθ. 30979/96, § 43, CEDH 2000-VII).

18. Το Δικαστήριο έχει χειριστεί πολλές φορές υποθέσεις που εγείρουν ζητήματα παρόμοια με εκείνα της προκείμενης υπόθεσης και έχει διαπιστώσει την παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης. Προκειμένου, ειδικότερα, για το ζήτημα της υπερφόρτωσης των δικαστηρίων, έχει κριθεί από την πάγια νομολογία ότι η υπερφόρτωση του πινακίου ενός δικαστηρίου δεν συνιστά βάσιμη δικαιολογία και, συνεπώς, τα συμβαλλόμενα Κράτη έχουν την ευθύνη να οργανώσουν το δικαστικό σύστημά τους κατά τρόπο ώστε να μπορούν τα δικαστήριά τους να εγγυηθούν σε όλους το δικαίωμα να δικάζονται μέσα σε λογική προθεσμία (*Richart-Luna κατά Γαλλίας*, no. 48566/99, § 37, 14 Οκτωβρίου 2003).

19. Αφού εξέτασε όλα τα στοιχεία που του υποβλήθηκαν, το Δικαστήριο θεωρεί ότι η Κυβέρνηση δεν εξέθεσε κανένα γεγονός ή επιχείρημα που να μπορεί να οδηγήσει σε διαφορετικό συμπέρασμα στην παρούσα περίπτωση. Λαμβανομένης υπόψη της νομολογίας του πάνω στο ζήτημα αυτό, το Δικαστήριο εκτιμά ότι, εν προκειμένω, η

διάρκεια της επίδικης διαδικασίας είναι υπερβολική και δεν ανταποκρίνεται στην απαίτηση της «λογικής προθεσμίας».

Επομένως, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1.

II. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 § 1
ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΔΙΚΑΙΟ ΤΗΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ

20. Οι προσφεύγοντες παραπονούνται, υπό το πρίσμα του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης, διότι δεν έτυχαν δίκαιης δίκης εξαιτίας του γεγονότος ότι το ζήτημα που υποβλήθηκε ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων επιλύθηκε τελεσίδικα από τον νομοθέτη και όχι από την δικαστική εξουσία. Ειδικότερα, ισχυρίζονται ότι ο νόμος 2944/2001 είχε άμεση συνέπεια στην επίλυση της διαφοράς. Ο νόμος αυτός τέθηκε σε ισχύ ενώ η αίτησή τους εκκρεμούσε ήδη ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας.

Επί του παραδεκτού

21. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι έχει ήδη δεχθεί ότι οι δικονομικοί νόμοι μπορούν να εφαρμόζονται αμέσως στις τρέχουσες διαδικασίες, χωρίς τούτο να προσβάλει το δικαίωμα πρόσβασης των ενδιαφερομένων σε δικαστήριο (βλέπε, μεταξύ άλλων, *Brualla Gómez de la Torre*, απόφαση της 19 Δεκεμβρίου 1997, *Recueil des arrêts et décisions* 1997-VIII, σελ. 2956, §§ 35-39). Σε κάθε περίπτωση, στην παρούσα υπόθεση, διαπιστώνει ότι το ελληνικό Δημόσιο, ασκώντας μία αίτηση αναίρεσης, προκάλεσε την διαδικασία ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας, η οποία, στη συνέχεια, καταργήθηκε δυνάμει του νόμου

2944/2001. Επομένως, αν υπήρξε πρόβλημα πρόσβασης στο Συμβούλιο της Επικρατείας, αυτό ήταν σε βάρος του ιδίου του Δημοσίου και όχι σε βάρος των προσφευγόντων. Πράγματι, οι τελευταίοι εκμεταλλεύθηκαν την κατάργηση της δίκης και της επικύρωσης της εφετειακής απόφασης, η οποία είχε δεχθεί την αγωγή τους. Οι προσφεύγοντες δεν θα μπορούσαν συνεπώς να υποστηρίξουν ότι έπεσαν θύματα παραβίασης του δικαιώματός τους για πρόσβαση σε δικαστήριο.

22. Κατά συνέπεια, αυτό το τμήμα της προσφυγής πρέπει να απορριφθεί κατ'εφαρμογήν του άρθρου 35 §§ 3 και 4 της Σύμβασης.

III. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 1 ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΟΥ ΑΡΙΘ. 1

23. Οι προσφεύγοντες παραπονούνται επίσης διότι η κατάργηση της διαδικασίας από το Συμβούλιο της Επικρατείας προσέβαλε το δικαίωμά τους για σεβασμό της περιουσίας τους, όπως αυτό προστατεύεται από το άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1.

Επί του παραδεκτού

24. Το Δικαστήριο παρατηρεί ότι η κατάργηση της διαδικασίας ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας δεν επέδρασε στο κύρος της απόφασης του Διοικητικού Εφετείου, η οποία επεδίκασε στους προσφεύγοντες τα αιτούμενα κονδύλια εν όλω ή εν μέρει. Πράγματι, αφού το Δημόσιο δεν εξαφάνισε την επίδικη απόφαση ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας, οι προσφεύγοντες είναι πλέον δικαιούχοι

μιας τελεσίδικης απαίτησης σε βάρος του. Δεν μπορούν επομένως αυτοί να παραπονούνται για προσβολή του δικαιώματός τους για σεβασμό της περιουσίας τους.

25. Συνεπώς, αυτό το τμήμα της προσφυγής πρέπει να απορριφθεί κατ'εφαρμογήν του άρθρου 35 §§ 3 και 4 της Σύμβασης.

IV
III. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

26. Σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης,

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της και εάν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλομένου Μέρους επιτρέπει την ατελή μόνον επανόρθωση των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο επιδικάζει στον ζημιωθέντα διάδικο, εφόσον συντρέχει λόγος, μία δίκαιη ικανοποίηση.»

A. Ζημία

27. Οι προσφεύγοντες αξιώνουν 5.000 ευρώ ο καθένας για την ηθική βλάβη που υποστηρίζουν ότι υπέστησαν.

28. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η διαπίστωση της παραβίασης θα συνιστούσε αφ'εαυτής μία επαρκή δίκαιη αποζημίωση.

29. Το Δικαστήριο εκτιμά ότι οι προσφεύγοντες υπέστησαν μία βέβαιη ηθική βλάβη. Αποφαινόμενο κατά δίκαιη κρίση, σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης, τους επιδικάζει από κοινού 4.000 ευρώ για την

αιτία αυτή, πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να οφείλεται για τον φόρο.

B. Εξοδα και δικαστική δαπάνη

30. Οι προσφεύγοντες ζητούν επίσης 3.136,20 ευρώ ο καθένας για τα έξοδα και την δικαστική δαπάνη στα οποία υποβλήθηκαν ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων και του Δικαστηρίου. Δεν προσκομίζουν κανένα τιμολόγιο ή απόδειξη αμοιβής. Ισχυρίζονται ότι, δυνάμει προφορικής συμφωνίας, την οποία συνήψαν με το δικηγορικό γραφείο που τους εκπροσωπεί ενώπιον του Δικαστηρίου, θα πρέπει να καταβάλουν 2.630 ευρώ ο καθένας κατά την λήξη της διαδικασίας.

31. Η Κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι οι αξιώσεις των προσφευγόντων για την αιτία αυτή είναι αόριστες και μη αιτιολογημένες.

32. Σύμφωνα με την νομολογία του Δικαστηρίου, η επιδίκαση εξόδων και δικαστικής δαπάνης στη βάση του άρθρου 41 προϋποθέτει την απόδειξη της πραγματικότητας και της αναγκαιότητάς τους και, επιπλέον, του εύλογου χαρακτήρα του ύψους τους (*Ιατρίδης κατά Ελλάδας* (δίκαιη ικανοποίηση) [GC], no. 31107/96, § 54, CEDH 2000-XI).

33. Σε ό,τι αφορά τα έξοδα και την δικαστική δαπάνη στα οποία υποβλήθηκαν οι προσφεύγοντες στην Ελλάδα, το Δικαστήριο έχει ήδη κρίνει ότι η διάρκεια μιας διαδικασίας μπορούσε να επιφέρει μία αύξηση των εξόδων και της δικαστικής δαπάνης του προσφευγόντος ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων και ότι πρέπει επομένως να ληφθεί υπόψη το γεγονός αυτό (βλέπε, μεταξύ άλλων, *Caruano κατά Ιταλίας*, απόφαση

της 25 Ιουνίου 1987, série A no. 119-A, σελ. 15, § 37). Εν τούτοις, στην προκειμένη περίπτωση, το Δικαστήριο σημειώνει ότι οι προσφεύγοντες δεν προσκομίζουν καμία απόδειξη σε ό,τι αφορά τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν ενώπιον των επιληφθέντων δικαστηρίων. Συντρέχει επομένως λόγος απόρριψης αυτού του τμήματος των αξιώσεών τους. Σε ό,τι αφορά τα έξοδα για τις ανάγκες της εκπροσώπησης των προσφευγόντων ενώπιόν του, το Δικαστήριο παρατηρεί ότι οι αξιώσεις των τελευταίων δεν αναλύονται ούτε συνοδεύονται από τα απαραίτητα παραστατικά. Πρέπει επομένως να απορριφθεί και αυτό το αίτημά τους.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

34. Το Δικαστήριο κρίνει προσήκον να βασίσει το επιτόκιο των τόκων υπερημερίας στο επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΑ,

1. Κηρύσσει την προσφυγή παραδεκτή σε ό,τι αφορά την αιτίαση την ελκόμενη από την υπερβολική διάρκεια της διαδικασίας και απαράδεκτη κατά τα λοιπά.
2. Αποφαίνεται ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης.
3. Αποφαίνεται ότι

ΕΠΙΣΗΜΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ TRADUCTION OFFICIELLE OFFICIAL TRANSLATION
No. Φ09318/1116

α) το εναγόμενο Κράτος οφείλει να καταβάλει από κοινού στους προσφεύγοντες, μέσα σε τρεις μήνες από την ημέρα κατά την οποία η απόφαση θα καταστεί τελεσίδικη σύμφωνα με το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης, 4.000 (τέσσερις χιλιάδες) ευρώ για ηθική βλάβη, πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να οφείλεται για τον φόρο,

β) από τη λήξη της προθεσμίας αυτής και μέχρι την καταβολή, το ποσό αυτό θα προσαυξηθεί με τόκους υπολογιζόμενους με επιτόκιο ίσο με το επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, το οποίο θα ισχύει κατά την εν λόγω περίοδο, προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

4. Απορρίπτει το αίτημα δίκαιης αποζημίωσης κατά τα λοιπά.

Συντάχθηκε στη γαλλική γλώσσα και στη συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 10 Φεβρουαρίου 2005 κατ'εφαρμογή του άρθρου 77 §§ 2 και 3 του κανονισμού.

(υπογραφή)
Søren NIELSEN
Γραμματέας

(υπογραφή)
Λουκής ΛΟΥΚΑΪΔΗΣ
Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση του συνημμένου
εγγράφου από τα γαλλικά.

Αθήνα, 11 Μαρτίου 2005

Ο μεταφραστής

Αλέξανδρος Πετρουτσόπουλος

Μεταφραστική Υπηρεσία Υπουργείου Εξωτερικών, Αθήνα
SERVICE DES TRADUCTIONS DU MINISTERE DES AFFAIRES ETRANGERES DE LA
REPUBLIQUE HELLENIQUE, ATHENES
HELLENIC REPUBLIC, MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS, TRANSLATION SERVICE,
ATHENS